

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๓

พระโพธิสัตว์ไม่เอาเปรียบใคร

(ผู้ฟังเทศน์นักเรียน ๒๐๐ คน ประชาชน ๓๐๐ คน)

วันนี้เหมือนจะเป็นไข้นะ มันก็มี ๒ อย่าง อันหนึ่งวัดสุขุมอยู่นี้ด้วย แล้วเมื่อวานตอนเย็นนวดเส้นแบบพิสดารเลย เหมือนว่าแขนขาดไปเลยเมื่อวานนี้ พอตกกลางคืนมาระบม เมื่อเข้าตื่นขึ้นมาจนจะยกแขนไม่ขึ้น เอาหนักมากถึงขนาดที่ว่าระบมเลย ปวดหมด เมื่อไม่ทำอย่างนั้น(เส้น)มันก็ไม่อ่อน นี่ละเหตุผลมีอยู่ ถ้ามานสมบุรณ์ดูว่ามันเป็นยังไง โอ้ย เส้นมันแข็งมันติดกับกระดูกมันแห้งไปเลย ต้องได้เอาอย่างแรงถึงจะได้หลุดออกมาจากกระดูก มาเป็นเส้นธรรมดา เมื่อวานเป็นวันที่หนักมากที่สุด

วันไหนเราก็อหนัก ๆ นะ แต่พอถึงขั้นเมื่อวานนี้ โอ้โฮ เหมือนแขนขาดไปเลยนะ จนแขนมันกระดูก ๆ ก็บอกท่านสมบุรณ์ว่าแขนมันเป็นของมันเองนะ เอ้า ท่านนวด-นวดไปเถอะเราบอกงี้เลย แขนมันกระดูกกระดูก คือมันซึกของมัน เรียกว่ามันเจ็บเต็มทีว่างั้นเถอะ จนแขนมันกระดูก ๆ เตียวนี้เตะไม่ได้นะเจ็บหมดเลย ถ้าไม่ทำอย่างนั้นมันก็ไม่อ่อน นั่นเหตุผลมันมีอยู่ ตรงไหนมันแข็งมากมันเจ็บมาก เอาลงหนักเลย เพราะฉะนั้นเมื่อวานนี้ถ้าธรรมดาสลบไปเลยละ เพราะเราหาเหตุผลของมัน ถ้าไม่แรงมันก็ไม่อ่อน ไม่อ่อนมันก็ไม่หาย เอ้า เจ็บเพื่อหายเป็นไรไป นั่นละฟาดกันลงตรงนั้น

ถ้าธรรมดาที่เจ็บพอแล้วทุกวัน ๆ โดนเมื่อวานหนักมากจริง ๆ รู้สึกว่าเด่นกว่าทุกครั้ง จนถึงขนาดที่ว่าถ้าธรรมดาที่สลบแล้วนะเราก็บอก เพราะมันเจ็บแสนสาหัส เราก็บอกว่า เอา ๆ ลงไปเลย ทีนี้มาเมื่อคืนนี้เลยระบม ปวด ครั้นเนื้อครั้นตัวจะเป็นไข้ เป็นไข้มีอยู่สองอย่าง ๑. ไข้สุขุมอยู่แล้ว คอยที่จะเป็นไข้อยู่เสมอ ๒. นวดเส้นนี้มันรุนแรงมาก เพิ่มเข้ามันเลยเป็นไข้ ไม่ทำอย่างนั้นมันก็ไม่อ่อน นี่ยังจะเอากันอีกอยู่นะ ยังจะเอาอีก ไม่ถอย ถ้ามันไม่หายไม่ถอย ตั้งแต่เส้นแขนมานี้ไม่เคยเห็นวันไหนมันอ่อน นวดอ่อน ๆ เจ็บธรรมดาไม่มี ก็มีเมื่อสองวันผ่านมานี้ละ ถ้ามานวันนี้ดูไม่เห็นเจ็บเหมือนทุกวัน (เส้นแถวนี้มันอ่อนแล้ว) ท่านว่าอย่างนั้นนะ

ทีนี้มันคงแข็งเมื่อวานนี้เลยฟาดใหญ่ โถ แขนเหมือนจะขาดไปเลยนะ ถ้าธรรมดาไม่มีใครทนได้แหละ ทนไม่ได้จริง ๆ ท่านสมบุรณ์ท่านก็บอก โอ้ย ไม่เคยมีอย่างนี้ ท่านนวดเอาอย่างแรงมาก เรานวดก็แบบนอกบัญญัติเหมือนกัน เวลานวดเส้นก็

แบบนอกบัญชี เอาเลยฟาดลงไป เหมือนกระตุกจะขาดเลย เลยบอกท่านสมบุรณ์ นี่ถ้า
ธรรมดานี้สลบนะ แต่เราไม่สลบ ปล่อยเลย ฟาดลงไปเลย

พอนวดเสร็จแล้วแขนกระตุกกระตักไม่ได้เลย ต้องยกขึ้นให้ เวลาจะลุกต้องพยุง
ขึ้น คือความทุกข์แสนสาหัสทรมาณมันก็ทำให้หมดกำลังไปเลย ลุกไม่ขึ้น นั้นละเวลา
ปล่อย-ปล่อยเต็มเหนี่ยวเลย พอเสร็จแล้วได้ยกขึ้น พยุงขึ้น-ขึ้นลำพังไม่ได้ มันตาย
หมดเลย เอาขนาดนั้นนะ ที่นี้ผลของมันก็เห็นอยู่ ก็มันไม่เคยอึกเสบไม่เคยระบม เจ็บ
ในเวลานวดแล้วต่อจากนั้นมันก็ค่อยหายไป อันนี้ก็ค่อยเบาลง ๆ ฉะนั้นจึงได้เอากัน
อย่างหนัก เมื่อวานนี้หนักมากที่สุด ถึงขนาดที่ว่าถ้าธรรมดานี้สลบนะสมบุรณ์ เอ้า ๆ ลง
ฟาดลงไปเลย ก็เส้นมันแข็งเป็นเหล็ก จะนวดให้มันอ่อนให้เลือดลมเดินได้ ถึงขั้นที่จะ
สลบจริง ๆ ถ้าธรรมดา นี้ดูมันตลอด

เห็นไหมละธรรมะพระพุทธเจ้า อย่างนั้นซิ เราพูดจริง ๆ ธรรมดา ๆ จะไม่มีใคร
ทำได้แบบนี้ ท่านสมบุรณ์ก็บอก โอ้ย ไม่มีเลย ฟาดเต็มเหนี่ยว ๆ เลย ถ้าหากตรงไหน
ที่จะมีการระบมท่านสมบุรณ์ก็รู้อเอง ถ้ามันหนักมาก ๆ ไปเราก็บอก ตรงนั้น ๆ คือมัน
เจ็บมากตรงนั้น ให้ฟาดลงตรงนั้น (ถ้าหนักกว่านั้นมันจะระบม) ท่านว่า ท่านผ่อนให้เอง
นะ เรายี่ปล่อยเลย ๆ โห พิลึกจริง ๆ เมื่อวาน หมดเลย ตะเะไม่ได้นะนี่คือมันระบม
ตรงนี้กับตรงนี้มันพิลึกจริง ๆ เมื่อวาน ตะเะนี้ยังไม่ได้เลย

จิตตามให้มันรู้รู้สภาวะธรรมทั้งหลาย ไม่มีอะไรที่จะรู้อย่างจิต ละเอียดตลอดสุด
ขีด โลกธาตุนี้มีจิตเป็นสำคัญ รู้ละเอียดลอมากสุดเลย เจ้าของผู้รู้ก็คาดไม่ได้ความรู้ที่
แสดงออกนั้น เจ้าของเองผู้รู้นี้จะคาดไม่ได้นะ ยังเลยไปอีก ๆ ความรู้ที่ว่าพระพุทธ
เจ้ารู้อัจฉริยะ คือรู้อรรถรู้อธรรม โลกไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นไม่เคยมี เพราะฉะนั้นถึงได้ท้อ
พระทัยชิ โส้ เป็นอย่างนี้จะไปสอนได้ยังงสอนโลก พอติดฝังขึ้นมามันไม่ได้เหมือน
อะไรเลยสามแดนโลกธาตุ พุดไม่ถูก ทั้ง ๆ ที่รู้ ทั้ง ๆ ที่ทรงไว้แน่แท้ พุดไม่ถูกเลย
ก็ลงแต่ความอิดหนาระอาใจต่อสัตว์โลก

พระพุทธเจ้าพอตรัสรู้ปั้งขึ้นมาเท่านั้นสะเทือนสะท้าน หมื่นโลกธาตุวันไหวไป
ตาม ๆ กันหมดเลย เสียงเทวบุตรเทวดาอนุโมทนาสาธุการด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส
กระเทือนทั่วแดนโลกธาตุ ฟังซินะ นั้นละพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาแต่ละพระองค์เป็น
เรื่องเล็กน้อยเมื่อไร ธรรมนี้เลิศเลอขนาดนั้นละ เพราะฉะนั้นถึงได้ท้อพระทัยชิ เวลานี้
แสดงขึ้นมาแล้ว สภาพที่เราเป็นมานี้มันกลายเป็นภัยไปเสียทั้งหมดเลย ที่เราคลุกเคล้า
มากี่กัปกี่กัลป์ เกิดเป็นเกิดตายอะไรอยู่ที่นี่ ตกนรกหมกไหม้ที่ไหน ๆ มันไปเกิดเต็ม
หมดจิตดวงนี้นะ แล้วแต่กรรมอำนาจ ควรแก่กรรมที่จะหนุนไปทางไหน จะไปเอง ๆ
เพราะฉะนั้นจึงเกิดได้ทุกภพทุกชาติ เรื่องวิถีจิตดวงนี้ไปได้ด้วยอำนาจแห่งกรรม จะไป

โดยลำพังตนเองไม่ได้ ลำพังตนเองก็คือเป็นธรรมชาติ นั้นลำพัง เป็นหลักธรรมชาติ แล้วนั้นไปอะไรไม่ได้เลยอันนั้น

นี่ละจิตดวงนี้เวลามันได้รู้ เหมือนอย่างเราหลับตาอยู่นี้ อะไรมีเท่าไรมันก็ไม่เห็น เต็มโลกอยู่นี้ก็ไม่เห็น พอลืมตานี้มันจำไปหมด ปิดได้ยังไง ที่นี้ตาใจยังเป็นนักรู้ด้วย แล้วยังไม่มียอะไรปิดบัง ต้นไม้ ภูเขา แม่น้ำ มหาสมุทรทะเลหลวง ไม่มีปิดกันไว้ ทะลุหมดเลย ฟังซิ นั่นละจิตดวงเลิศเลอ พระพุทธเจ้าตรัสรู้แต่ละพระองค์ ๆ นี้ โลกธาตุ กระเทือนไปด้วยกันหมด องค์ไหนเหมือนกันหมด ที่จะไหลขึ้นมาเป็นพระพุทธเจ้าได้นี้ ๑๖ อสงไขย อสงไขย แปลว่า นับไม่ได้ที่หนึ่ง นับไม่ได้ถึง ๑๖ ครั้ง แล้วก็มีติดแนบไปด้วย แสนมหากัป ท่านแยกกับหนึ่งมีเวลานานเท่าไร ฟังซิกับหนึ่ง แล้วแสนมหากัป อสงไขย หลักใหญ่ นับไม่ได้ถึง ๑๖ ครั้ง แล้วแสนมหากัปอีก

นี่ละอุตสาห์พยายามบิกบีนมาตั้งแต่ตั้งความปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า ได้รับความทุกข์ความทรมาน เพราะฉะนั้นจึงว่าผู้ที่ปรารถนา เวลาพระพุทธเจ้าเสด็จลงมา จากชั้นดาวดึงส์ แสดงด้วยปาฏิหาริย์ของฤทธาณูภาพของพระพุทธเจ้า ใครคาดไม่ได้นะ อำนาจของจิตดวงนี้ เวลาเสด็จลงมาจากชั้นดาวดึงส์ พวกสัตว์ทั้งหลาย ประชาชนพลเมือง ให้ได้เห็นกัน เรียกว่าอัศจรรย์พระพุทธเจ้า เวลานั้นใครปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้านั้นเป็นล้าน ๆ เพราะเห็นความอัศจรรย์ของพระพุทธเจ้า ใครก็อยากปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า ใครก็ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า แต่เวลาสรุปความลงแล้วว่า ที่ปรารถนาเป็นล้าน ๆ คนนี้จะได้อย่างมากไม่เลย ๒-๓ ราย นั้นฟังชียากขนาดไหน ที่จะได้ตามความปรารถนานั้นจะมีไม่เกิน ๓ ราย ยากไหม

พระพุทธเจ้ากว่าจะอุบัติตรัสรู้ขึ้นมา สมบูรณ์ด้วยความสุขความทรมาน เสียสละมาตลอดนะ พระพุทธเจ้าไม่เคยเอาเปรียบใคร พระโพธิสัตว์ไม่เคยเอาเปรียบใคร มีแต่ยอมรับ ๆ เสียเปรียบ ถ้าภาษาโลกเรียกว่ายอมเสียเปรียบ ๆ แต่เสียเปรียบด้วยธรรม ด้วยความเมตตาเห็นอกเห็นใจมีความสงสาร เจ้าของสละให้ ๆ จะเป็นจะตายอะไรเจ้าของมอบเลย ๆ เรียกว่าเป็นพื้นรับเลยพระโพธิสัตว์ ถ้าพูดภาษาโลกภาษากิเลสเขาว่า เสียเปรียบตลอด พระโพธิสัตว์เสียเปรียบกับสัตว์ทั้งหลายตลอด ถ้าพูดถึงเรื่องของกิเลสนะ พูดถึงเรื่องของธรรมพลิกอีกแล้ว เป็นที่ร่มเย็นของสัตว์ทั้งหลายทั่วไปหมด เพราะได้ฟังท่าน

นั่นละตั้งแต่ทำความปรารถนามา ๑๖ อสงไขย ถ้าทุกวันนี้ก็เทียบกับว่าล้านนะ นับกันไปถึง ๑ ล้านแล้วหยุดตรงนั้นไม่นับเลยอีก ต้องเป็น ๑ ล้าน ๒ ล้านไปเลย นับไปถึงนั้นที่หนึ่งแล้วหยุด เรียกว่านับไม่ได้แล้วไม่เอาละ ถึงล้านแล้วก็หยุดหนึ่งล้านเสีย อสงไขยเรียกว่านับไม่ได้ครั้งหนึ่ง ไปอีกไปถึง ๒ ล้านก็ ๒ ล้าน ๓ ล้านอสงไขยเรื่อยไป

อย่างนี้ แล้วยังติดแนบด้วยแสนมหากัป กว่าจะได้ไผ่ขึ้นมาเป็นพระพุทธเจ้าสะท้อน สะท้อนไปหมดเลย นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้น ไม่อย่างนั้นก็ช่วยโลกไม่ได้

ที่ว่าพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้หรือชนสัตว์โลกไปนี้ ถ้าหากว่าเทียบกับเรื่องสัตว์โลกที่มี อยู่ในแดนโลกธาตุนี้แล้ว กับพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ มาจุดลากขึ้นไปนั้น เพียง เล็กน้อยเท่านั้นนะ ที่กองจมนอนอยู่นี้สักเท่าไรไม่นับ ที่หลุดลอยไปได้ตามพระพุทธเจ้าที่ ทรงสั่งสอนไว้ และเป็นการสร้างอุปนิสัยปัจจัยวาสนาบารมีจากพระพุทธเจ้าที่มาตรัสรู้ แต่ละพระองค์ ๆ ก็ได้มาก ผู้ที่หลุดลอยไปก็มาก หากนับจำนวนของสัตว์ในโลกธาตุนี้ แล้วเรียกว่าน้อยนิดเดียว ที่น้อยนิดเดียวก็ดีกว่าที่ปล่อยให้จมนไปหมดเลย ถ้าไม่มีอะไร มาจุดมาลากก็จมนไปหมดตลอด ไม่มีความหมายตลอดไปเลย

ธรรมนี้สร้างความหมายให้สัตว์โลกนะ เมื่อมีคุณงามความดีได้สร้างไว้มากน้อย อันนี้จะเข้าไปแทรก ๆ ไปตัดทอนวิภูสงสาร วิภูวน ตั้งแต่เราเกิดมาตายมาสักเท่าไรนับ ไม่ได้ แล้วไปข้างหน้าก็จะนับไม่ได้ ที่นี้เวลามีวาสนาบารมีที่สร้างบุญสร้างกุศลแล้วมันก็ ค่อยตัดยื่นเข้ามา นี่ละอำนาจวาสนาบารมี ตัดยื่นความเกิดตายที่เป็นไปด้วยความทุกข์ นั้น ถึงยึดยาวนานไหนก็ตามก็ตัดให้ยื่นเข้ามา ๆ ที่ว่านับไม่ได้ เหมือนอย่างกับที่เกิด ตายมาแล้วนับไม่ได้ไม่ทราบวาก็กลับ ถ้าไม่มีคุณงามความดีก็นับไม่ได้อีกแบบเดียวกัน เท่ากัน แต่เมื่อมีคุณงามความดีแล้วก็ค่อยตัดเข้ามา ๆ ข้างหลังนับไม่ได้ ต่อไปข้างหน้า ก็นับได้

ท่านยกตัวอย่าง อย่างพระอริยบุคคลตั้งแต่ชั้นพระโสดาขึ้นไปนี้ นับได้แล้วนะนี้ พระโสดาน้อย่างช้าจะไม่เลย ๗ ชาติ มาเกิดมาตายแต่ไม่ไปตกนรก ไม่ไปตกอบายภูมิ ลงจากสวรรค์ก็มาสร้างบารมีแล้วก็ไปสวรรค์ ๖-๗ ชาติแล้วก็ผ่านเลยไปเลย นี่เรียกว่า แน่นนอนแล้วด้วยอำนาจแห่งบุญแห่งกุศล ถ้าไม่มีกุศลแล้วเท่านั้นแหละ อย่างกลางก็ ๓ ชาติ อย่างอุกฤษฏ์ก็มาเกิดเพียงชาติเดียวแล้วผ่านเลย เป็น ๓ ชั้น

นี่ละธรรมเป็นเครื่องตัดกระแสของวิภูจักรให้หย่นเข้ามา ๆ คิดดูอย่างพระ โภทิสัตว์แต่ละพระองค์ โธ พิลิกนะสร้างบารมีมา อันนี้โลกเขาก็ไม่เชื่อว่าเป็นไปได้ ถ้าหากว่าพระพุทธเจ้าจะเอาแบบโลกมาใช้แล้ว พระพุทธเจ้าก็ไม่มีในโลกอันนี้ เป็น พระพุทธเจ้าไม่ได้ ปรารถนาเสียสละเพื่อโลกไม่ได้ นี่พระพุทธเจ้าเสียสละตลอด เวลาสร้างเป็นโพทิสัตว์โพธิญาณ โลกสละไม่ได้ โพทิสัตว์สละได้ ๆ อย่างนี้ละ เรียก ว่าเสียเปรียบโลกทั่ว ๆ ไป ถ้าพูดเป็นแบบกิเลส ถ้าพูดเป็นธรรมแล้วเรียกว่าจุด ลากตลอดไป ทุกข์ยอมทุกข์ จนยอมจน เป็นยอมเป็น ตายยอมตาย ช่วยโลกตลอด มาจนกระทั่งตรัสรู้ขึ้นเป็นพระพุทธเจ้า แล้วมาเล็งมามองดูอีกสภาพที่เคยเป็นมาของ พระองค์

บุพเพนิวาสานุสติญาณ ทรงระลึกชาติย้อนหลังได้ เกิดมาก็ภพที่ชาติที่กัปที่ กัลป์ บุพเพนิวาสานุสติญาณ พระญาณหยั่งทราบย้อนหลังไปได้หมดความเป็นมาของ พระองค์ นี้ปฐมยาม

มัชฌิมยาม ก็พิจารณาดูความเกิดความตายของสัตว์ทั้งหลาย ก็เหมือนกันกับ พระพุทธเจ้าที่เป็นมา เกิดตายแบบเดียวกัน ไม่มียุคเรื่องการเกิดการตายของสัตว์ จตุปปาตญาณ คือ พิจารณาเรื่องความเกิดตายของสัตว์ อยู่อย่างนั้นตลอด ๆ ยิ่งมีมาก ยิ่งกว่าพระพุทธเจ้าไปอีก ท่านจึงประมวลทั้งสองอย่างนี้มา เรื่องเกิดตาย ๆ นี้ทั้งเขาทั้ง เราเป็นมาเพราะอะไรเป็นสาเหตุ ย่นเข้ามาหาสาเหตุที่พาให้เกิดตายคืออะไร ก็เข้าปัจจุ ยากการละซี อวิชชาปัจจุยา สงฺขารฯ ประมวลเข้ามาตรงนั้น

ปัจจุยามก็ตรัสรู้ธรรม เรียกว่า อาสวัคชญาณ ตรัสรู้ธรรมขั้นในสุดท้าย เรียกว่า ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมาในปัจจุยาม ท่านทรงเล็งรู้หมดแล้ว

นี่ละธรรม จึงว่าใครอย่าไปคาดไปหมายธรรม เอากิเลสไปคาดอย่าไปคาด กิเลส มันตัวสกปรกมันจะไปคาดธรรมที่ละเอียดล่อสูงสุดเลิศเลอได้อย่างไร คาดก็คาดอย่าง นั้นแหละ คาดก็แบบหมาอยู่ในถังขยะนั้นแหละ เคยเห็นไหมหมาอยู่ในถังขยะ มันคาด มันก็คาดอยู่ในถังขยะ ทั้งกินอาหารเศษเดนในถังขยะ ทั้งเห่าวอก ๆ ทั้งกินอาหารเศษ เดนในถังขยะ ทั้งเห่าวอก ๆ มันวิเศษอะไร เเงหน้าขึ้นก็เห่าวอก ๆ ก้มลงไปก็ไปกิน เศษเดนถังขยะ สัตว์โลกกินเศษเดนถังขยะแล้วเห่าวอก ๆ ต้านทานอรรถต้านทาน ธรรม ไม่มีความหมายอะไรเลย มีแต่ขาดทุนสูญดอก ท่านผู้ที่ข้ามพ้นไป ๆ ผู้ที่เห่าวอก ๆ ก็เห่า

พวกเรามันขยันเห่าวอก ๆ มันเก่งนะเรื่องเห่าวอก ๆ ท่านสอนมาให้ประกอบ ความพากเพียรให้ขยันหมั่นเพียร วันนี้มันจะตายแล้วนี่จะทำความเพียรได้อย่างไร วอก ๆ แล้วเข้าใจไหม แล้วก้มลงหมอนนั้นซิ เศษอาหารอยู่ในหมอนในเสื่อ วอก ๆ แล้วก็ก้ม ลงนั้น พอตื่นขึ้นมาถือว่าสายแล้ววันหลังเอาใหม่ละ วันหลังเหมือนเก่า ไซ้ พวกวอก ๆ มันเหมือนเก่านั้นแหละ

โห ธรรมะนี้พูดจริง ๆ นะมันตีไปได้หมดจะว้ายังไง แขนงปีบนี้แตกแขนง ๆ ไป เท่าไร นั่นละธรรมแท้เป็นอย่างนั้น จิตใจที่เป็นธรรมทั้งดวงแล้วเป็นอย่างนั้น ไม่มีกิเลส เข้าเคลือบแฝงเข้ากีดเข้ากันแล้ว จึงโล่ง ถ้าว่าโล่ง-โล่งว่างไปหมดก็ยังไม่ถูกนะ แต่พอ พวกถังขยะนี้คาดได้ก็เอา ธรรมพระพุทธเจ้าว่างไปหมด ให้พวกถังขยะคาด ธรรมท่าน ผู้เป็นอยู่แล้วท่านไม่ได้คาด พอเหมาะพอดีกับท่านเลย ต่างกันอย่างนั้นนะ

พอตรัสรู้ขึ้นมาแล้วทรงเห็นโทษแห่งวัฏจักรนี้ โถ จะสอนได้อย่างไรเพราะมันมืด แปรทิศแปรด้าน พระองค์ก็เคยผ่านโลกอันนี้มา โลกมืดตื้อ แต่ผ่านมามาด้วยบารมีสร้าง

ความดี ถึงจะเหมือนโลกก็ไม่เหมือน ความดีแทรกอยู่แล้วประจักษ์ของโพธิสัตว์ ท่านก็บิกก็บินมาอย่างนั้น จนกระทั่งถึงเขตถึงแดนที่จะหลุดพ้นแล้วยังง้ออยู่ไม่ได้แล้ว ที่นี้ นั่นเห็นไหมพระบารมีเดือนพระทัยให้อยู่ไม่ได้ ผู้ที่สร้างคุณงามความดีทั้งหลายมาก็เหมือนกัน เมื่อถึงกาลเวลาที่จะสุกจะงอมแล้วเอาไว้มิได้เลย อยู่บนต้นก็หล่นลงมา บ่มก็สุก ไม่บ่มก็สุก ถึงกาลเวลาแล้วไม่มีทางเสีย มีแต่ทางที่จะสุกจะงอมอย่างเดียว วาสนาบารมีของสัตว์โลกที่สร้างมา ๆ ด้วยความอุตสาหะพยายาม มันก็สั่งสมกำลังความดีขึ้น ๆ หนุนขึ้น ๆ ต่อไปก็ถึงขั้นสุกขั้นงอม อยู่ไม่ได้

อย่างพระพุทธเจ้า แต่ก่อนท่านครองราชสมบัติอยู่ ๑๓ ปี ทรงรื่นเริงบันเทิงไป กับโลกกับสงสาร พอถึงกาลเวลาแล้วหากมีพระธรรมบันดาลบันดาลให้เสด็จออกตรวจราชการงานเมือง วันหนึ่งไปทอดพระเนตรเห็นอันหนึ่งขึ้นมา สะดุดแล้ว พอถึงชั้นธรรมจะสะดุด เจออะไรสะดุดขึ้นเป็นธรรม ๆ เรื่อยเลยนะ พอตรวจ โธ นี่คนกำหนดเป็นอย่างนี้ คนตายเป็นอย่างนี้ กระเสือกกระสนก่อนจะตายเป็นอย่างนี้ แล้วก็ไปเห็นสมณะพราหมณ์ผู้มีความสงบรวมเย็น ด้วยการบำเพ็ญสมณธรรม ก็เป็นคติธรรมอันหนึ่ง ได้ ๔ ข้อนี้แล้วมาประมวล จากนั้นก็เสด็จออกเลย เห็นไหมละ พระบารมีธรรมบันดาลบันดาลให้เป็นไปเอง

พวกนางสนมอะไรที่อยู่ในหอปราสาทราชวัง ประหนึ่งว่าเป็นเทวดาแต่ก่อนนะ แต่วันนั้นกลายเป็นป่าช้าผีดิบไปหมด เห็นไหมละ หลับครอก ๆ แครก ๆ ละเมอเพื่อฝันประเภทต่าง ๆ ซึ่งไม่น่าดู ดูไม่ได้เลย นั่นเห็นไหม นั่นถึงกาลเวลาร่วมกันทุกอย่าง แล้วก็ออกเลย ทรงผนวช มีมัจฉฐกะกับนายฉันทะอำมาตย์ มัจฉฐกะทานได้ ๒ คนนะ สิทธิธรรมาภิกษุกับฉันทะอำมาตย์ขี่ม้าตัวเดียวสองคนไปได้ ก็อย่างว่าละม้าป่าภูทิวไม่ใช่ม้าธรรมดา ม้าป่าภูทิว ม้าฤทธิ์ของธรรม ๑๐ คนก็ไปได้ว่านั่นเถอะนะพลังของธรรม เวลาไปแล้ว ผนวชแล้วทรงสั่งให้มัจฉฐกะกลับไปกับนายฉันทะอำมาตย์ มัจฉฐกะเลยตายอยู่ต่อพระพักตร์ มีนายฉันทะอำมาตย์มาส่งข่าวคราวให้ทางบ้านทราบ จากนั้นก็ตกนรกทั้งเป็น

ครั้งสุดท้ายที่ได้ตรัสรู้เป็นศาสดาเอกของโลกยังต้องตกนรกทั้งเป็น ตั้งแต่วันเสด็จออกทรงผนวชหาความสะดวงสบายที่ไหนได้ไม่มี มีแต่ความลำบากลำบากทนทุกข์ทรมาน ก็พระเจ้าแผ่นดินเสด็จออกทรงผนวช ที่อยู่ที่เสวยทุกสิ่งทุกอย่างมันก็เหมือนที่อยู่ของเทวบุตรเทวดา ที่เสวยของเทวบุตรเทวดา แต่ออกจากนั้นมาแล้วก็เป็นแดนนรกทั้งเป็น ไปหาขอทานเขากิน บิณฑบาตไปหาขอทานเขา แล้วคนสมัยนั้นก็ไม่มีศาสนา เสียด้วย ศาสนาเป็นพื้นอันดีงาม ก็มีศาสนาประจำบ้านประจำเมืองของเขาที่เสกสรรปั้นยกกันขึ้น ศาสนาไหนก็ว่าดี ๆ ของตัว เขาก็ให้ท่านเป็นธรรมดา บิณฑบาตมาแล้วจะฉันทะ

ไม่ได้จะเสวยไม่ได้จะอาหารในบาตร ใส่มันขดมันไขมันอะไร มวนทองมวนไส้อยู่ในนั้นหมด จะเสวยไม่ได้

พระองค์ก็สอนพระองค์ ว่าอาหารเหล่านี้สกปรกโสภณอะไร ไม่น่าจะรับประทาน ย้อนเข้ามาที่อยู่ในห้องเราน้ำมันสกปรกยิ่งกว่านี้ นั่นเห็นไหมละ ทำไมมันอยู่ด้วยกันได้ อันนี้จะเอามาเสวยเอามากินเพื่อส่งเสริมบำรุงธาตุชั้นให้ขึ้นไปวันหนึ่งเพื่อสมณธรรม ทำไมจะรับไม่ได้ นั่นเอามาตีเป็นอย่างนี้ จึงทนเสวย จากนั้นเพราะความมุ่งมั่นในธรรม ในความเป็นศาสตาเหลือล้นพันประมาณ เกินกว่าที่จะมาเห็นสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นของไม่ดี อย่างนั้นอย่างนี้ ต้องเสวย นั่นละท่านทนทุกข์ทรมานขนาดไหน จากนั้นก็อดพระกระยาหาร ทุกอย่างทุกแบบในพระประวัติของพระพุทธเจ้า

โอย อ่านแล้วเราสลดสังเวชใจ น้ำตาาร่วง เวลาอ่านประวัติท่าน ได้รับความทุกข์ ความทรมาน สลบถึง ๓ ครั้ง พระโลมานี้ร่วงไปหมดเลย อดพระกระยาหาร ๔๙ วัน เพื่อจะตรัสรู้โดยการอดอาหาร ไม่มีทางจิตตภาวนาเข้าแทรกเลยก็ไม่สำเร็จ จึงพลิกมาพิจารณาย้อนหลังตอนยังทรงพระเยาว์อยู่ พระราชบิดาพาเสด็จไปแรกนาขวัญ ไปประทับนั่งอยู่ที่ร่มหว่าใหญ่ พิจารณาอานาปานสตินี้จิตสว่างกระจ่างแจ้งขึ้นมา เลยย้อนไปเอานั่นมา พอจะเป็นทางตรัสรู้ จึงได้ปลดปล่อยอะไรออกทั้งหมด ที่นี้จะเอานี้เป็นหลัก พอดีนางสุชาดาก็เอาอาหารไปถวาย เขาเรียกว่าไปเช่นสรวงนั่นละ พอดีพระองค์อยู่นั้นเหมือนกับว่าเทวดาใหญ่องค์หนึ่ง เขาเอามาพระองค์ก็เสวยข้าวมธุปายาส ๔๙ ก่อน

เสวยแล้วก็ตั้งสัจอธิษฐาน ยึดเอาหลักอานาปานสติ ตั้งสัจอธิษฐาน ที่ตายกับที่ตรัสรู้เป็นอันเดียวกันไม่ยอมมลุกขึ้นเลย เอ้า ตายก็ตาย ไม่ตายให้ได้ตรัสรู้ถึงจะยอมมลุก พอดีพระกระยาหารทุกอย่าง ธาตุชั้นเบาไปหมด พอพิจารณาเรื่องอานาปานสติก็ประกอบกันได้ดีซึ เป็นเครื่องหนุนแล้วร่างกายไม่มีกำลัง พอเข้าถูกทางปั๊บ ส่วนร่างกายที่เบาก็เป็นเครื่องเสริมการดำเนินธรรมได้คล่องตัว ๆ นั่นละเมื่อมีจิตตภาวนาเข้าแทรก การอดอาหารนี้เป็นประโยชน์ไปตาม ๆ กันหมด ถ้าอดอาหารเพื่อตรัสรู้อย่างเดียวไม่เกิด พออานาปานสติแทรกเข้าไปเท่านั้น สิ่งที่พระองค์เคยอดมามากมายนั้นเป็นเครื่องพยุกันหมด พิจารณาวันนั้นตรัสรู้ธรรมปั้งขึ้นในคืนวันนั้นเลย

ทั้ง ๆ ที่เป็นศาสตาสอนโลกอยู่แล้ว พอตรัสรู้ปั้งขึ้นมากลับท้อพระทัย ตูมิดตื้อไปหมดเลย โห้ ยังไง นั่นเป็นอย่างนั้นนะ แดนเหล่านี้เป็นแดนที่พระองค์เคยผ่านเคยพบเคยเป็นมาแล้วทั้งนั้นนะ ที่ว่าแดนมิดตื้อ แต่ก่อนก็ไม่เห็นโทษ มันก็คลุกเคล้ากันมาก็กี่ปีกี่กลับ เกิดตาย ๆ สูง ๆ ต่ำ ๆ ลุ่ม ๆ ดอน ๆ มานี้ก็กี่ปีกี่กลับก็ไม่มี ความเบื่อหน่ายอิมพอ ถึงวาระที่จะได้ตรัสรู้แล้วเพราะบารมีเดือน ๆ ที่นี้ค่อยเห็นโทษเห็นกรรม

เรื่องความเกิดตาย สถานที่ไหนมีเกิด สถานที่ไม่เกิดก็คงมี เทียบกันเข้าแล้ว แน่ ๆ หาทาง จึงได้มาตรัสรู้ พอตัสรู้แล้วก็เห็น มหาภัย ในวัฏจักรเป็นมหาภัยทั้งนั้น

แต่ก่อนคลุกเคล้ากันอยู่ เป็นยาพิษเคลือบน้ำตาลก็มีหวานมีขม มีสุขมีทุกข์เจือปนกันไปก็ปนกันไปอย่างนั้น บทเวลาเห็นจริง ๆ แล้วเป็นยาพิษล้วน ๆ เลย ดัดเลยมตรัสรู้แล้วจะไม่สั่งสอนโลก ทรงท้อพระทัย นี่ข้อศรัทธาใหม่ละธรรม ใจดวงนี้นะ อยู่กับทุกคนทุกตัวสัตว์ แม้ที่สุดเชื่อโรคเล็ก ๆ ก็จิตดวงนี้ละมันเป็นไปได้ขนาดนั้น เป็นข้างทั้งตัวก็ได้ เป็นเชื่อโรคตัวเล็ก ๆ ก็ได้จิตดวงนี้ เป็นไปได้ทุกอย่าง ความละเอียดลออของจิต อำนาจแห่งกรรมหนุนอยู่ในนั้น เป็นไปได้ทั้งนั้น ที่นี้เวลาเปิดออก ๆ ให้มันเห็นประจักษ์กับผู้ปฏิบัติซิ เวลามันมืดก็เห็นชัด ๆ จนหาทางออกไม่ได้ มีหน้าซ้ำจะไม่เสาะแสวงหาทางออก ยังจะหาทางเข้าอีกด้วย

นั่นเห็นใหม่เวลามันหนา กล่อมเก่งใหม่กิเลสกล่อมสัตว์โลก มันไม่ได้มีความคิดแสวงหาออกนะ มีแต่จะหมุนเข้าเรื่อย ๆ ทุกข์ขนาดไหนก็ไม่ยอมเห็นโทษของทุกข์ มีแต่หมุนไปเรื่อยก็ทุกข์ไปเรื่อย เวลาภาวนาทางด้านจิตใจเข้า ค่อยแสงสว่างเกิดขึ้นเป็นข้อเทียบเคียงกัน ความว้าวุ่นขุ่นมัวเป็นที่นำมาแห่งกองทุกข์ทั้งหมด ความสงบร่มเย็นนี้เป็นน้ำดับไฟ เรื่องเหล่านั้นสงบหมด อ้อ นั่นจับได้แล้ว เป็นเครื่องทดสอบกัน ๆ ที่นี้เวลาจิตวุ่นมากเข้า ๆ ทางนี้ปักทางด้านภาวนาเข้าให้มาก จิตสงบเข้าไปปักก็จำออก ๆ เต็มออก ๆ จิตดวงนี้นะ

ที่นี้เวลาออกจากนั้นแล้ว สำหรับสมาธินี้ไม่พิสดารนะ จะสว่างไสวขนาดไหนก็อยู่ในภูมิของสมาธิ มีขอบมีเขต มันสว่างไสวอัศจรรย์ตัวเองขนาดไหนก็อยู่ในขั้นนี้ ก้าวถึงขั้นปัญญานุ่มละมันถึงชัด พอก้าวถึงขั้นปัญญา ถึงขั้นปัญญาอัตโนมัติแล้ว ถึงมหาสติ มหาปัญญานี้มันจำ ๆ ใครมาคาดไม่ได้ เจ้าของเองก็คาดไม่ได้ ความรู้ความเห็นที่เป็นขั้นมาภายในจิตใจนี้ เรียกว่าบ่อแห่งธรรม บ่อแห่งความรู้เกิดขึ้นนี้ทั้งนั้น ๆ เลยที่นี้ เจ้าของเองก็คาดไม่ได้ ดัดอยู่ฝั่ง ๆ อยู่อย่างนั้น ธรรมภายในใจเจ้าของก็คาดไม่ได้นะ จะรู้อะไร ๆ บ้างนี้ไม่ต้องบอก เจอปั๊บ ๆ เป็นเอง ๆ

พระพุทธเจ้ายังเป็นศาสดาเอกของโลกแล้วเป็นยังไง เอามาเทียบชึกับพวกเรา ตัวเท่าหนูมันยังพูดได้นี้วะ นี่ก็พูดให้ฟัง ฟัน้องทั้งหลายฟัง นี่ละผลแห่งการปฏิบัติ เราได้เห็นชัดในหัวใจของเราเอง เรื่องความรู้ความเห็นความเป็นต่าง ๆ นี้ที่เกิดขึ้นจากจิตเวลาจิตเปิดออกแล้วนี่อะไรปิดไม่อยู่นะ ต้นไม้ ภูเขา ดินฟ้าอากาศ มหาสมุทรทะเล หลวงมาปิด-ปิดไม่อยู่ จิตดวงนี้ไม่อยู่ในวิสัยสิ่งเหล่านี้ ฟุ้งเลย ๆ ทะลุไปหมด ๆ เลย สิ่งไม่รู้-รู้ สิ่งไม่เห็น-เห็น เห็นตรงไหน ๆ มีแต่เรื่องพระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้แล้ว ๆ

มันไม่ยอมได้ยังไง เจออะไรเข้าไป อ้อ พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้แล้ว ๆ ก็เห็นไปก่อน
แล้วนี่ เอาแต่ของจริงมาสอนล้วน ๆ จึงเรียกว่าธรรมเป็นของจริงละซี

กิเลสเป็นของปลอม-ปลอมตลอด ปิดตลอด ของจริงมีขนาดไหนของปลอมจะ
ปลอมเข้าไปเลย ปิดมิด ๆ ไม่ให้รู้ให้เห็นเลย นี่ละสัตว์โลกจึงหลวมตัวไปจมไป เวลานี้
ก็กำลังปฏิบัติธรรมไม่มี พวกนี้พวกจะลงนรกกันทั้งนั้น พระพุทธเจ้าองค์ไหนก็มาตรัสรู้
อันเดียวกันนี่ เพราะมีอยู่ที่กัปก็กลับไครนับได้เมื่อไร แล้วยังจะมีต่อไปอีก ตรัสรู้ขึ้นมา
ก็มาเห็นสิ่งที่มี ลบล้างมันได้ยังไง มีแต่บอกเหตุบอกผลสถานที่ดีชั่ว บาป บุญ นรก
สวรรค์ บอกให้รู้เรื่องราว ให้เชื่อคนตาดี พระพุทธเจ้าไม่เคยโกหกโลกไม่ว่าพระองค์
ใด แต่กิเลสโกหกหมด โศครแห่งปุ่ยาตายายของกิเลส เป็นโศครแห่งปุ่ยาตายายของจอม
โกหกทั้งนั้น ใครเชื่อตามนั้นแล้วจมได้นะ จมก็เรานั้นแหละจม พระพุทธเจ้าท่านจะมา
ได้มาเสียอะไรจากเรา สอนด้วยความเมตตา ท่านผ่านไปหมดแล้ว

พูดถึงเรื่องความรู้ เวลามันได้รู้แล้ว จิตดวงนี้รู้แตกกระจัดกระจายไม่มีขอบเขต
ไม่มีฝั่งสมมุติใดมาก็ดขวางได้เลย เลยไปเสียทุกอย่าง จะไม่ให้รู้เต็มเม็ดเต็ม
หน่วยได้ยังไง เพราะจิตนี้เป็นนักรู้ ที่นี้พ้นจากความปิดบังคือกิเลส พ้นจากนี้แล้วผางนี้
มันออกหมดเลย เป็นอิสระเต็มตัว เว็วว่างพูดมันก็เข้ากันไม่ได้นะ แต่โลกอันนี้มีสมมุติ
ก็ต้องพูดว่าเว็วว่าง ธรรมชาติมันไม่ได้สนใจกับเว็วว่างนะ มันหากเป็นตัวของตัวเองอยู่ใน
นั้นเสร็จในนั้นหมดเลย เจอเข้าตรงไหน ๆ หาที่สงสัยไม่ได้ ๆ นั่นละถึงเรียกว่ารู้จริง รู้
จำรู้ตรงไหนสงสัยตรงนั้น รู้จริงไม่มีสงสัย

เช่นท่านบอกว่าจำ คือเราไปเรียนมาจากคัมภีร์ไบเบิล บอกว่า บาปมี บุญมี
นรกมี สวรรค์มี ว่าไปเท่าไรมันสงสัยไปตลอดนะเพราะไม่เห็น จำได้เฉย ๆ จำได้แต่ชื่อ
อันนั้นเห็นตัวจริงด้วย ว่าบาปก็กระเทือนขึ้นในหัวใจจริง ๆ ประจักษ์อยู่นั้นจะไปปฏิบัติ
ได้ยังไงบาป บุญก็ดี ใจเป็นบ่อเกิดแห่งบุญแห่งบาปแห่งธรรมทั้งหลาย เกิดที่นี้ ๆ ไม่
กระเทือนที่นี้กระเทือนที่ไหน แล้วปฏิบัติได้ยังไงก็เกิดอยู่กับเจ้าของ เห็นอยู่นั้น แล้วจะ
เอาอะไรมาปฏิบัติ ถ้าพูดถึงนรก สวรรค์ก็เหมือนกัน แบบเดียวกันเลย นี่เรียกว่าเห็น
จริงรู้จริง เห็นจริงรู้จริง จำเห็นจำ มันต่างกัน มันผิดกันนะ ความจำความจริงนี้ พอ
ความจริงเข้าถึงไหน สิ่งจอมปลอมนี้ล้มไปหมดเลย

ดูชื่อย่างวัดป่าบ้านตาด เราก้เชื่อว่าวัดป่าบ้านตาดมี แต่เป็นลักษณะอย่างไร ๆ
มันก็สงสัยของมันไปอีก พอมาเจอเข้าแล้ว อ้อ วัดป่าบ้านตาดเป็นอย่างนี้ ความสงสัย
ล้มไปหมดเลย นั่นก็อย่างนั้น

จึงว่าวิตกีวิจารณ์ โอ๊ย จะทำยังไง ยังจะมัวเมาเกาหมัดอยู่นี้ เห็นยาพิษเห็นพิษ
เห็นไฟเป็นของดีของดี คลุกเคล้ากันตลอดเวลาไม่มีวันอิมพอนี่ยังไงกัน ๆ เวลามันได้
เปิดออกมันเปิดจริง ๆ วันนี้พูดเพียงเท่านั้นแหละ ต่อไปนี้ให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd